



ALAN BEATTIE

Alan Beattie er opvokset i den lille by Glenfarg i Skotland. Her stod skolegangen på skoleuniform og en tur med “stroppe”, hvis man ikke opførte sig som læreren ønskede det.

Interviewet og teksten er udført og forfattet af følgende elever fra 6.A, Skovvangskolen:

- Gustav
- Jabriil
- Rahmo

SKOLEN

“Og så kom jeg vist til at svare igen, så fik jeg stroppe lige over armen!”, fortæller Alan Beattie.

Vi sidder på Dokk1 og interview Alan Beattie, som er en person, der er opvokset i Skotland, i en lille by som hedder Glenfarg. Byen ligger 100 km fra hovedstaden Edinburgh. Han fortæller at han er 71 år gammel og blev født d.5. april 1946. I Glenfarg boede der 300 mennesker ca., siger han, men nu bor der ca. 600.

Allan fortæller, at dengang han gik i skole, var drengene og pigerne delt op, hver for sig.

Så det vil sige at drengene havde sløjde og pigerne havde madlavning i stedet for.

Den skole han gik på hed Glenfarg-skole fortæller han. Og i skoletiden gik man i lange strømper og korte bukser. og så bare man en uniform.

Allan siger at hans yndlingsfag var historie, fordi læreren fortalte gode historier.

Og alle elever havde respekt for lærerne, hvis man bare var en lille smule fræk fik man stroppen. Og den gjorde virkelig ondt, fortæller han.

Han siger også, at han havde prøvet det én gang i sit liv. Inden for i skolen siger han at det lugtede af varm mad.

Og de fik varm mad hver dag. Og skolen var lavet af mørkt træ.

Når man var 11 år, skulle man skifte skole. men inden man skiftede, skulle man tage en eksamen. Hvis man klarede sig godt, skulle man på en akademisk skole bagefter, men hvis det ikke gik så godt, skulle man læse videre som tekniker. Alan klarede sig godt i skolen, så han gik videre ad den akademiske vej. Alan fortæller også at hans mor stadig er i live og er 93 år og blev d. 7. juli 1924. Og at hans far døde i 2002. Og nogle tider gik Alan rundt derhjemme og samlede hybenbær, fordi at efter krigen var der mangel på vitaminer, og på den måde kunne han få nogle ekstra lommepenge, selvom han i forvejen hjalp meget til derhjemme.

Der var ikke nogen legesager, fortæller han, så nogle gange dyrkede han sport eller var spejder. Nogle gange tog han også ud i skoven med sine venner og legede røver og soldater. Dengang gik man i lange strømper og korte bukser fortæller han. Musikken i Skotland var meget folkedans.

Allan fortæller at han arbejdede med t-producer i 30 år.

Han fortæller, at de spillede rugby og løb i idrætstimerne. Han siger, at han ikke særlig godt kunne lide idræt på grund af rugby. Men det var kun drengene, der spillede rugby, pigerne lavede noget helt andet, de spillede hockey.

“Og en dag i skolen sagde læreren noget der irriterede mig lidt, og så kom jeg vist til at svare lidt igen, og så sagde læreren at jeg skulle komme op til tavlen, og så fik jeg stroppen lige over armen!”.

Dengang var der ikke fjernsyn fortæller han. og en dag skulle de ned til forsamlingshuset, og se begravelsen af kongen. Det var den største begivenhed i hans liv, for det var første gang, man så fjernsyn. Han fortæller at hans bedste ven var en der hed Ian og de var begge to i spejderkorpset.

Vi spørger ham om hvordan han kom til Danmark.

Han siger at det var fordi han skulle besøge et bageri på et tidspunkt. Og der mødte han to piger, som han blev gode venner med.

Og så et tidspunkt lidt senere i hans liv skulle han besøge dem i Danmark, Og så kunne han godt lide landet og så blev han der.

Han fortæller at han kom til Danmark 1966.